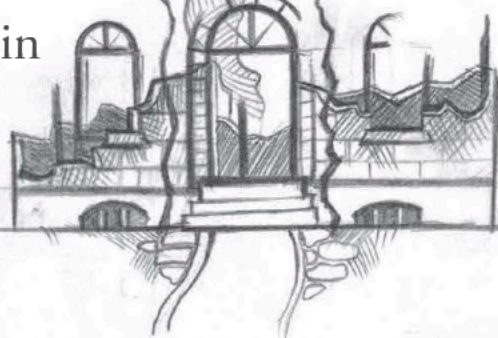

CAPITOLUL doi

Este inutil să vă descriu cât de triști au fost Violet, Klaus și Sunny în perioada ce-a urmat. Dacă ați pierdut pe cineva foarte important pentru voi, atunci știți cum e, iar dacă nu, nici nu vă puteți imagina. Pentru frații Baudelaire a fost, firește, cu atât mai greu cu cât își pierduseră ambii părinți în același timp, și câteva zile fură atât de triști, că abia de se dădură jos din pat. Klaus descoperi că nu-l mai interesau cărțile. Mecanismele din

creierul inventiv al lui Violet se opriră. Până și Sunny, care era prea micuță să înțeleagă bine ce se petrece, mușca din lucruri cu mai puțin entuziasm.

Sigur, situația era cu atât mai grea cu cât își pierduseră și casa, și toate lucrurile. După cum cred că știți, să fii în camera ta, în patul tău e adesea ca o rază de lumină într-o împrejurare neagră, însă paturile orfanilor Baudelaire nu mai erau decât niște biete grămăjoare de cenușă. Domnul Poe îi dusesese la ruinele conacului, ca să vadă dacă scăpase ceva neatins, și priveliștea care li se înfățișă fu îngrozitoare: microscopul lui Violet se topise la dogoarea flăcărilor, stiloul preferat al lui Klaus era scrum, iar cercurile de ronțait ale lui Sunny se lichefiaseră. Ici și colo se zăreau rămășițele uriașei case pe care o iubiseră atât: bucăți din pian, o sticlă elegantă în care domnul Baudelaire ținea coniac, perna pârjolită de pe scaunul de la fereastră, unde mamei îi plăcea să-și petreacă timpul citind.

Așa stând lucrurile, cei trei copii Baudelaire fură nevoiți să-și revină de pe urma teribilei pierderi suferite în casa domnului Poe, o situație câtuși de puțin agreabilă. Domnul Poe lipsea adesea, fiind extrem de ocupat cu afacerile familiei Baudelaire, iar când se întâmpla să fie acasă tușea așa de mult, că abia de izbutea să poarte o conversație. Doamna Poe le cumpără orfanilor haine în culori grotești de la care îi mânca pielea. În plus, cei doi copii ai familiei – Edgar și Albert – erau niște băieței gălăgioși și nesuferiți, iar Violet, Klaus și Sunny erau nevoiți să împartă cu ei o cămăruță care mirosea a nu știu ce floare oribilă.

Dar, chiar și așa, cei trei fură puțin bulversați când, la o cină insipidă (aici „insipidă“ înseamnă „fără gust“) constând în pui fiert, cartofi fierți și fasole verde fiartă, domnul Poe îi anunță că a doua zi vor pleca de acolo.

— Foarte bine, zise Albert, căruia îi rămăsese între dinți o bucată de cartof. Acum o să avem în sfârșit camera doar pentru noi. M-am săturat

s-o împărțim. Violet și Klaus sunt mereu posaci și nu se distrează niciodată.

— Iar bebelușul mușcă, adăugă Edgar, aruncând pe jos un os de pui, de parcă ar fi fost un animal de la grădina zoologică, nu fiul unui respectat membru al comunității bancare.

— Unde mergem? întrebă Violet neliniștită.

Domnul Poe deschise gura să-i răspundă, însă izbucni într-un scurt acces de tuse.

— Am aranjat, spuse el în cele din urmă, să fiți crescuți de o rudă îndepărtată de-a voastră, care locuiește în cealaltă parte a orașului. Se numește Conte Olaf.

Violet, Klaus și Sunny se uitară unul la altul neștiind ce să creadă. Pe de-o parte, nu mai voiau să locuiască la familia Poe. Pe de altă parte, nu auziseră niciodată de acest Conte Olaf. Oare ce fel de om era?

— Testamentul părinților voștri dispune să fiți crescuți în cele mai bune condiții, continuă domnul Poe. Aici, în oraș, nu vă veți simți străini, iar

Contele Olaf este singura voastră rudă care locuiește prin preajmă.

Klaus rumegă o clipă: și informația, și o bucăți-că mai tare de fasole.

— Dar mama și tata nu ne-au vorbit niciodată de el. Ce fel de rudă ne e, mai exact?

Domnul Poe oftă și se uită la Sunny, care tocmai mușca dintr-o furculiță și asculta cu atenție.

— E fie un văr de-al treilea din a patra spiță a familiei, fie un văr de-al patrulea din a treia spiță. Nu e cea mai apropiată rudă din arborele genealogic, dar e cea mai apropiată geografic. Iată de ce...

— Dacă locuiește în oraș, îl întrerupse Violet, de ce nu l-au invitat părinții noștri niciodată la cină?

— Poate pentru că era foarte ocupat. E actor de meserie și călătorește prin toată lumea cu diverse trupe de teatru.

— Credeam că e conte, zise Klaus.

— E și conte, și actor. Bun, n-aș vrea să întrerup brusc această cină, însă trebuie să vă faceți

bagajele, copiii, iar eu trebuie să mă întorc la bancă, mai am ceva treabă. La fel ca noul vostru tutore legal, sunt și eu foarte ocupat.

Cei trei frați Baudelaire mai aveau multe alte întrebări pentru domnul Poe, dar acesta se ridicase deja de la masă și, cu un semn vag din mână, părăsi încăperea. Auziră cum tușește în batistă, apoi ușa de la intrare, care se închidea, scârțâind, în urma lui.

— Păi, zise doamna Poe, în cazul ăsta, voi trei ar fi bine să începeți să împachetați. Edgar, Albert, ajutați-mă să strâng masa.

Orfanii Baudelaire se duseră în dormitor și, triști, își strânseseră cele câteva lucruri. În vreme ce le împătura și le așeza într-o valijoară, Klaus se uita cu dezgust la fiecare dintre cămășile pe care i le cumpărase doamna Poe. Violet privea prin cămăruța înghesuită și neaerisită în care stătuseră până atunci. Iar Sunny mergea de-a bușilea de colo, colo și, cu un aer solemn, mușca din fiece pantof al celor doi frați Poe, lăsându-le ca amintire

mici urme de dinți. Din când în când, copiii Baudelaire se uitau unul la altul, dar, cum viitorul era un mister de nepătruns, nu găseau nimic să-și spună. Când veni vremea de culcare, se suciră și se răsuciră și aproape că nu închiseră un ochi din pricina sforăiturilor lui Edgar și Albert, dar și din pricina propriilor griji. În cele din urmă, domnul Poe bătu și-și vârî capul pe ușa dormitorului.

— Trezirea, copii. A venit vremea să mergeți la Conte Olaf.

Violet privi în jur la încăperea strâmtă și, deși nu-i plăcea deloc, plecarea îi dădea emoții.

— Trebuie să plecăm chiar în clipa asta? Întrebă ea.

Domnul Poe deschise gura să răspundă, dar tuși de câteva ori înainte să înceapă.

— Da, trebuie. Vă las acolo în drum spre bancă, așa că trebuie să plecăm cât mai repede. Vă rog să coborâți din pat și să vă îmbrăcați, adăugă el brusc.

„Brusc“ înseamnă aici „repede, vrând parcă să-i oblige pe frați să părăsească de-ndată casa“.

Copiii Baudelaire părăsiră casa. Automobilul domnului Poe parcurgea duruind străzile pavate cu piatră ale orașului, îndreptându-se către locuința Contelui Olaf. Trecură pe lângă trăsurile trase de cai și pe lângă motocicletele de pe Bulevardul Bulversat. Trecură pe lângă Fântâna Fistichie, un monument minuțios sculptat din care, la răstimpuri, țâșnea apă în care se jucau copiii mici. Trecură și pe lângă o uriașă movilă de pământ, acolo unde odinioară fuseseră Grădinile Regale. Nu peste multă vreme, mașina domnului Poe intră pe-o străduță îngustă, străjuită de case din cărămidă albă, și se opri pe la jumătatea ei.

— Am ajuns, zise el pe un ton care, fără îndoială, se dorea vesel. Noua voastră casă.

Frații Baudelaire se uitară și văzură cea mai drăguță casă din cartier. Cărămizile fuseseră curățate foarte bine, iar în dreptul ferestrelor mari, larg deschise, se zăreau fel de fel de plante atent îngrijite. În prag, cu mâna pe clanța de alamă strălucitoare, stătea o doamnă în vârstă, elegant

îmbrăcată, care le zâmbea celor trei copii. În cealaltă mână avea un ghiveci.

— Salutare! strigă doamna. Voi trebuie să fiți copiii pe care îi adoptă Conte Olaf.

Violet deschise portiera și coborî să dea mâna cu femeia. O simți fermă și caldă, și pentru prima dată, după multă vreme, avu impresia că era posibil ca viața să le surâdă până la urmă ei și fraților ei.

— Da, spuse ea. Noi suntem. Mă numesc Violet Baudelaire, iar aceștia sunt fratele meu, Klaus, și sora mea, Sunny. Iar acesta este domnul Poe, care se ocupă de noi de la moartea părinților noștri.

— Da, am auzit și eu de accident, spuse femeia în timp ce toată lumea se saluta. Eu sunt Judecătoarea Strauss.

— Ce prenume neobișnuit, remarcă Klaus.

— Nu e prenumele meu, ci titlul, îl lămuri ea. Sunt judecătoare la Înalta Curte.

— Fascinant, zise Violet. Și sunteți soția Contelui Olaf?

— Doamne ferește. De fapt, nici nu-l cunosc prea bine. Suntem vecini, locuiște alături.

Frații își mutară ochii de la căsuța cochetă a Judecătoarei Strauss la dărăpănătura de lângă ea. Cărămizile acesteia erau murdare de cenușă și funingine. Nu avea decât două ferestre mici, cu obloanele trase, cu toate că vremea era frumoasă. Deasupra ferestrelor se înălța un turn murdar, ușor înclinat spre stânga. Ușa de la intrare avea mare nevoie de-un strat de vopsea, iar la jumătatea ușii era sculptat un ochi. Întreaga clădire era lăsată pe-o parte, ca un dinte strâmb.

— O! făcu Sunny, și toți înțeleseseră perfect ce voise să spună.

Adică: „Ce casă îngrozitoare! Nu vreau deloc să locuiesc aici!“

— Păi, ne bucurăm că v-am cunoscut, îi spuse Violet Judecătoarei Strauss.

— Da, răspunse aceasta, făcând semn către ghiveci. Poate veniți într-o zi să mă ajutați la grădinărit.

— Ar fi foarte plăcut, spuse Violet, nespus de tristă.

Ar fi fost, desigur, extrem de plăcut s-o ajute pe Judecătoarea Strauss la grădinărit, dar ar fi fost cu mult mai plăcut să locuiască la ea, nu la Conte Olaf. Ce fel de om, se întrebă Violet, își sculptează pe ușă imaginea unui ochi?

Domnul Poe o salută pe judecătoare ridicând ușor pălăria, iar aceasta le zâmbi copiilor, apoi dispăru în interiorul încântătoarei sale case. Klaus făcu un pas în față și bătu la ușa Contelui Olaf, degetele lui îndoite nimerind exact în centrul ochiului sculptat. După o scurtă pauză, ușa se deschise scârțâind și copiii îl văzură pentru prima dată pe Conte Olaf.

— Salut, salut, salut, zise contele într-o șoaptă suierătoare.